

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 260

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 2 aprilie 2008

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 191 din 28 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale	2–4
Decizia nr. 224 din 4 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	4–6
Decizia nr. 237 din 4 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001 privind gestionarea deșeurilor industriale reciclabile	7–8
Decizia nr. 277 din 11 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, coroborate cu dispozițiile art. 55 alin. (1), (2), (3) și alin. (5) teza a doua și cu cele ale art. 98 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002	8–11
Decizia nr. 294 din 11 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	11–12
Decizia nr. 320 din 13 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.....	13–15
Decizia nr. 365 din 20 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 191

din 28 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Mariana Ieva în Dosarul nr. 281/91/2007 al Tribunalului Vrancea — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 281/91/2007, **Tribunalul Vrancea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale**. Excepția a fost ridicată de Mariana Ieva cu prilejul soluționării unei contestații formulate împotriva deciziei de concediere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că art. 41 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 este contrar dispozițiilor art. 4 și art. 16 alin. (1) din Constituție. În acest sens, arată că textul de lege criticat instituie o dublă discriminare. În primul rând o discriminare pe criterii de sex, întrucât vârsta de pensionare este diferită între bărbați și femei, iar în al doilea rând, pe criterii de vârstă, în condițiile în care, în cadrul segmentului social ce cuprinde persoane de același sex, pensionarea se face diferențiat, pe parcursul a 13 ani de la data intrării în vigoare a legii. De asemenea, consideră că art. 41 din Legea nr. 19/2000 este contrar și art. 3 paragraful 1 și art. 9 paragraful 1 lit. f) din Directiva Parlamentului European și a Consiliului 2006/54/CE din 5 iulie 2006, dispoziții ce consacră deplina egalitate între bărbați și femei și interzic aplicarea unui tratament diferențiat în funcție de sex, inclusiv prin stabilirea de vârste diferite de pensionare pentru femei și bărbați.

Tribunalul Vrancea — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, textul de lege criticat fiind contrar prevederilor constituționale și internaționale invocate de autorul excepției.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, în ceea ce privește faptul că art. 41 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 prevede ieșirea la pensie la vârste diferite pe parcursul a 13 ani, arată că aceste dispoziții se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe criterii arbitrare, necontravenind prin urmare principiului egalității în drepturi. Referitor la susținerea autorului excepției privind discriminarea pe criterii de sex, arată, în esență, că, în raport cu standardele legislative existente la nivelul Uniunii Europene, pot exista încă vârste diferite de pensionare în cadrul sistemelor de asigurări sociale aflate în pilonul I (sistemul general de asigurări sociale, respectiv Legea nr. 19/2000) și doar în ceea ce privește categoria pensiilor ocupaționale Directiva 86/378/CEE, amendată prin Directiva 96/97/CE, impune egalitatea vârstei de pensionare la femei și bărbați.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este neconstituțional. În acest sens, arată că stabilirea unei vârste de pensionare diferențiate între femei și bărbați nu are o justificare obiectivă și rațională, astfel că este încălcat principiul egalității cetățenilor în drepturi. De asemenea, consideră că este încălcată și Directiva Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene 2006/54/CE, care prevede că stabilirea unei vârste diferite de pensionare constituie discriminare pe criteriu de sex. În plus, observă că, în cazul polițiștilor și al parlamentarilor, reglementările din România prevăd deja vârste unice de pensionare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 41 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, dispoziții potrivit cărora: „*Vârsta standard de pensionare este de 60 de ani pentru femei și 65 de ani pentru bărbați. Atingerea vârstei standard de pensionare se va realiza în termen de 13 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, prin creșterea vârstelor de pensionare, pornindu-se de la 57 de ani pentru femei și de la 62 de ani pentru bărbați, conform eșalonării prevăzute în anexa nr. 3.*”

Autorul excepției consideră că textul de lege criticat este contrar art. 4 și art. 16 alin. (1) din Constituție referitoare la interzicerea discriminării și la egalitatea cetățenilor în fața legii. De asemenea, consideră că se contravine și dispozițiilor art. 3 și art. 9 paragraful 1 lit. f) din Directiva 2006/54/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind punerea în aplicare a principiului egalității de șanse și al egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă (reformă), publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 204 din 26 iulie 2006, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 3: „Statele membre pot să mențină sau să adopte măsuri în sensul art. 141 (4) din Tratat, pentru a asigura în mod concret o deplină egalitate între bărbați și femei în viața profesională.”;

— Art. 9 paragraful 1 lit. f): „Se clasifică printre dispozițiile contrare principiului egalității de tratament cele care au la bază criteriul sexului, fie direct, fie indirect, pentru: [...]

f) a impune vârste diferite de pensionare.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției critică art. 41 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 sub două aspecte. Astfel, pe de o parte, consideră că acest text de lege este discriminatoriu, întrucât reglementează vârste diferite de pensionare de-a lungul a 13 ani, până la atingerea vârstei standard prevăzute în prima teză a acestui alineat, respectiv 60 de ani pentru femei și 65 de ani pentru bărbați. Pe de altă parte, art. 41 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 creează, în opinia autorului excepției, o discriminare întemeiată pe sex, întrucât prevede vârste diferite de pensionare pentru femei față de bărbați.

Analizând primul aspect, Curtea reține că, potrivit prevederilor art. 47 alin. (2) din Constituție, cetățenii au dreptul la pensie și la alte forme de asigurări sociale și măsuri de protecție socială, în condițiile stabilite de lege. Astfel, legiuitorul are libertatea să stabilească drepturile de asigurări sociale convenite, condițiile și criteriile de acordare a acestora, modul de calcul și cuantumul valoric al lor, în raport cu posibilitățile create prin resursele financiare disponibile, și să le modifice în concordanță cu schimbările ce se produc în resursele economico-financiare. Așa cum Curtea a statuat în mod constant în jurisprudența sa, din care amintim Decizia nr. 820 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 18 ianuarie 2007, această prerogativă a legiuitorului nu poate fi considerată ca o încălcare a principiului constituțional al egalității în drepturi. Astfel, în decizia amintită, Curtea a reținut că „situația diferită în care se află cetățenii în funcție de reglementarea aplicabilă potrivit principiului *tempus regit actum* nu poate fi privită ca o încălcare a dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea în fața legii și a autorităților publice fără privilegii și discriminări”.

Prin urmare, Curtea constată că, sub acest aspect, art. 41 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 nu contravine dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

În ceea ce privește susținerea potrivit căreia textul de lege ce face obiectul excepției creează o discriminare pe criteriul sexului, Curtea constată că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra acestui aspect prin mai multe decizii ale sale, dintre care amintim Decizia nr. 888 din 30 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 24 ianuarie 2007. Cu acel prilej, Curtea a reținut că «textul art. 16 alin. (1) din Constituție, coroborat cu cel al art. 4 alin. (2) din Legea fundamentală, are în vedere discriminările prohibite, respectiv „discriminarea negativă”, iar nu și pe cele admisibile, așa cum este „discriminarea pozitivă”, ținând seama de specificitatea unor situații sau de scopul realizării unei justiții distributive, pentru a anula sau pentru a diminua inegalitățile obiective. Tratamentul juridic diferențiat a fost considerat ca o măsură de protecție specială a femeilor, întemeiată nu pe

deosebirea de sex, ci pe situația socială care decurge din această deosebire».

Față de cele invocate în decizia mai sus amintită, autorul excepției susține și că textul de lege criticat ar fi contrar art. 3 și art. 9 paragraful 1 lit. f) din Directiva 2006/54/CE.

Față de acestea, Curtea constată că, potrivit art. 1 din Directiva 2006/54/CE, acest act normativ „conține dispoziții destinate punerii în aplicare a principiului egalității de tratament în ceea ce privește: a) accesul la muncă, inclusiv promovare, și la formarea profesională; b) condițiile de muncă, inclusiv remunerația; c) sistemele profesionale de securitate socială”. Așadar, dispozițiile acestei directive se aplică doar sistemelor profesionale de securitate socială, care, potrivit art. 2 lit. f) din aceeași directivă, „au ca obiect furnizarea către lucrători, salariați sau lucrătorii care desfășoară activități independente, grupați în cadrul unei întreprinderi sau al unui grup de întreprinderi, al unei ramuri economice sau sector profesional sau interprofesional, prestații destinate să completeze prestațiile sistemelor de securitate socială prevăzute de lege sau să se substituie acestora, indiferent dacă afilierea la aceste sisteme este obligatorie sau facultativă”. Sunt excluse, prin urmare, sistemele de securitate socială prevăzute de lege așa cum este și Legea nr. 19/2000, care rămân supuse dispozițiilor Directivei Consiliului 79/7/CEE privind aplicarea treptată a principiului egalității de tratament între bărbați și femei în domeniul securității sociale, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 6 din 10 ianuarie 1979. Potrivit art. 7 paragraful 1 lit. a) din directivă, acest act normativ nu aduce atingere dreptului statelor membre de a exclude din domeniul său de aplicare stabilirea vârstei de pensionare în scopul acordării pensiei pentru limită de vârstă și posibilele consecințe ale acesteia pentru alte prestații. Astfel, statele au încă libertatea de a dispune asupra acestui aspect, prin excepție de la stricta aplicare a principiului egalității de tratament între bărbați și femei în domeniul securității sociale.

Prin urmare, Curtea reține că nu au fost încălcate dispozițiile Directivei 2006/54/CE, aceasta nefiind aplicabilă în cauză, dar nici prevederile Directivei 79/7/CEE, care nu interzic reglementarea unor vârste de pensionare diferite.

Curtea constată, în același timp, că instituțiile europene recomandă în mod repetat statelor membre ale Uniunii Europene să procedeze la egalizarea vârștelor de pensionare pentru femei și bărbați, având-se în vedere în primul rând considerente ce țin de necesitatea reorganizării sistemelor de securitate socială. Atât timp însă cât aceste recomandări nu sunt cuprinse în reglementările comunitare cu caracter obligatoriu, la care face trimitere art. 148 alin. (2) din Constituție, aspectele mai sus amintite trebuie avute în vedere de puterea legiuitoare, iar nu de către instanța de contencios constituțional, care nu se poate pronunța pornind de la considerente ce țin de oportunitatea reglementării.

În ceea ce privește poziția Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la problema tratamentului diferențiat între femei și bărbați sub aspectul vârștelor de pensionare, Curtea constată că instanța de la Strasbourg a avut o atitudine flexibilă față de politica statelor membre la Convenția Europeană a Drepturilor Omului în această materie. Astfel, în Cauza „Walker contra Regatului Unit” (2006), Curtea, punând în balanță art. 14 din Convenție, referitor la interzicerea discriminării, cu prevederile art. 1 paragraful 2 din primul Protocol adițional la Convenție, în care se consacră dreptul larg de care legislativul trebuie să se bucure în reglementarea politicilor sociale și economice, a statuat că existența unei diferențe între vârștele de pensionare pentru bărbați și femei, în condițiile în care legiuitorul deja inițiasse un program de egalizare a acestor vârște până în anul 2020, nu era contrară dispozițiilor art. 14 din Convenție.

Prin aceeași soluție, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, citând considerentele reținute în Cauza „*Stec și alții contra Regatului Unit*” (2006), a arătat și că diferențele dintre vârstele de pensionare au continuat să fie justificate până la acel moment când condițiile sociale s-au schimbat. De asemenea, a arătat și că schimbările, în sensul egalizării vârstelor de pensionare, trebuie să fie prin însăși natura lor graduale și că este dificil dacă nu chiar imposibil să se stabilească precis un moment anume când nedreptatea cauzată bărbaților prin instituirea unor vârste diferite de pensionare va începe să

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Mariana Ieva în Dosarul nr. 281/91/2007 al Tribunalului Vrancea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 224

din 4 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Chen Zhenling în Dosarul nr. 6.520/302/2007 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă, cauză ce face obiectul Dosarului nr. 1.303D/2007 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, însoțit de traducătorul desemnat de limbă chineză, dl. Ioan Budura. Lipsește partea Oficiului Român pentru Imigrări — Direcția azil și integrare, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.381D/2007, nr. 1.382D/2007 și nr. 1.383D/2007, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Lin

depășească necesitatea de a corecta dezavantajele situației femeilor.

Luând în considerare toate aceste aspecte, Curtea apreciază că, raportat la contextul social actual din România, nu se poate vorbi încă de o schimbare radicală a condițiilor care au fost avute în vedere de instanța de contencios constituțional atunci când, prin jurisprudența sa anterioară, a decis că art. 41 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 nu contravine principiului constituțional al egalității în drepturi și, în consecință, se impune păstrarea aceleiași soluții.

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.531D/2007, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Ye Weiyong în Dosarul nr. 16.630/302/2006 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Părțile prezente, prin intermediul interpreților, susțin că sunt de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este, de asemenea, de acord cu propunerea de conexare a dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.531D/2007, nr. 1.484D/2007, nr. 1.418D/2007, nr. 1.417D/2007, nr. 1.383D/2007, nr. 1.382D/2007 și nr. 1.381D/2007 la Dosarul nr. 1.303D/2007, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorilor prezenți ai excepției de neconstituționalitate, care susțin, de principiu, admiterea acesteia, arătând că legea română nu oferă suficientă protecție față de situația de fapt specifică fiecăruia dintre ei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, motivând, în acest sens, că în prezentele cauze nu au intervenit elemente noi care să modifice jurisprudența în materie a Curții, astfel că cele reținute prin Decizia nr. 597/2007 își găsesc aplicarea și în aceste dosare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 august 2007, pronunțată în Dosarul nr. 6.520/302/2007, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.**

Excepția a fost ridicată de Chen Zhenling într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri împotriva hotărârii Oficiului Român pentru Imigrări — Direcția de azil și integrare de respingere a cererii de acordare a statutului de refugiat sau a unei forme subsidiare de protecție.

Prin încheierile din 20 septembrie 2007, 13 septembrie 2007 și, respectiv, 20 septembrie 2007, pronunțate în dosarele nr. 21.331/3/2007, nr. 10.959/302/2006 și nr. 21.334/3/2007, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.**

Excepțiile au fost ridicate de Lin Feiyue, Moyor Phillip și Lin Cong în cauze având ca obiect soluționarea unor recursuri împotriva unor sentințe civile prin care au fost respinse plângerile împotriva refuzului Oficiului Național pentru Refugiați (în prezent, Oficiul Român pentru Imigrări) de acordare a statutului de refugiat sau a unei forme de protecție subsidiară.

Prin încheierile din 2 octombrie 2007 și 5 octombrie 2007, pronunțate în dosarele nr. 5.954/302/2007, nr. 6.349/302/2007 și, respectiv, nr. 6.139/302/2007, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.

Excepțiile au fost ridicate de Sun Yumei, Brajani Amir Houshang și Zhou Guanglin în cauze având ca obiect soluționarea unor plângeri împotriva hotărârilor prin care le-a fost respinsă cererea de acordare a statutului de refugiat sau a unei forme subsidiare de protecție.

Prin Încheierea din 11 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 16.630/302/2006, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.**

Excepția a fost ridicată de Ye Weiyong într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs împotriva unei sentințe judecătorești prin care a fost respinsă plângerea împotriva refuzului Oficiului Național pentru Refugiați (Oficiul Român pentru Imigrări) de acordare a statutului de refugiat sau a unei forme de protecție subsidiară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, având un conținut identic, se susține, de principiu, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale datorită impreciziei cu privire la spectrul motivelor de pedepse și tratamente inumane care permit acordarea protecției subsidiare. Astfel, acestea limitează sfera de aplicabilitate a interdicției cuprinse în textele art. 22 alin. (2) din Constituție și art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale doar la riscul de tortură și tratamente inumane și degradante survenit ca urmare a unuia dintre cele cinci motive de persecuție prevăzute de Convenția din 1951 privind Statutul refugiaților (rasa, religia, naționalitatea, opinia politică și apartenența la un anumit grup social). Or, conform prevederilor constituționale și convenționale invocate și avându-se în vedere practica jurisprudențială în materie a Curții Europene a Drepturilor Omului, rezultă, în opinia autorilor excepției, că spectrul motivelor de pedepse și tratamente inumane este mult mai larg, acesta putând surveni din orice cauze, fără a permite limitări de natura celor invocate de Oficiul Român pentru Imigrări.

În plus, în Dosarul nr. 1.381D/2007, autorul excepției susține că textele de lege examinate contravin prevederilor art. 26 alin. (1) din Constituție, raportate la dispozițiile art. 8 din Convenție, și jurisprudenței în materie a Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume Hotărârea din 18 mai 2006, pronunțată în *Cauza Lupșa împotriva României*, contradicție ce vizează dreptul persoanei la respectul vieții de familie, drept garantat prin normele mai sus indicate. Se mai arată că orice ingerință a autorităților statului în exercitarea dreptului invocat trebuie să fie prevăzută de lege printr-o normă suficient de clară și accesibilă, iar măsura să fie necesară într-o societate democratică, să corespundă unei nevoi imperioase și să fie proporțională cu scopul urmărit.

În sfârșit, în cuprinsul fiecărei motivări scrise sunt menționate aspecte particulare specifice cauzei deduse judecătii, corespunzătoare situației de fapt în care se află fiecare dintre autorii excepției.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă și Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul, în argumentarea punctului său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, astfel cum s-a pronunțat și Curtea Constituțională în numeroase rânduri, de exemplu prin deciziile nr. 597/2007, nr. 407/2007, nr. 717/2006 și nr. 799/2006.

Avocatul Poporului, prin punctul de vedere transmis Curții Constituționale, apreciază că dispozițiile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, modificată, sunt constituționale. Protecția subsidiară reprezintă un beneficiu acordat de statul român cetățenilor străini sau apatrizilor care îndeplinesc cerințele legale specifice, condiții care sunt conforme reglementărilor internaționale referitoare la statutul și regimul refugiaților.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2007 privind înființarea Oficiului Român pentru Imigrări prin reorganizarea Autorității pentru străini și a Oficiului Național pentru Refugiați, precum și modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 26 iunie 2007. Textele de lege criticate au următoarea redactare:

Art. 26. — Protecția subsidiară: „(1) *Protecția subsidiară se poate acorda cetățeanului străin sau apatridului care nu*

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Chen Zhenliang, Sun Yumei, Brojani Amir Houshang și Zhou Guanglin în dosarele nr. 6.520/302/2007, nr. 5.954/302/2007, nr. 6.349/302/2007 și nr. 6.139/302/2007 ale Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă, precum și de Lin Feiyue, Moyor Phillip, Lin Cong și Ye Weiyong în dosarele nr. 21.331/3/2007, nr. 10.959/302/2006, nr. 21.334/3/2007 și nr. 16.630/302/2006 ale Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat și cu privire la care există motive temeinice să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își avea reședința obișnuită, va fi expus unui risc serios, în sensul prevederilor alin. (2), și care nu poate sau, datorită acestui risc, nu dorește protecția acelei țări.

(2) *Prin risc serios, în sensul alin. (1), se înțelege: (...)*

2. tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante.”

În opinia autorilor excepției, aceste texte legale contravin prevederilor art. 22 alin. (2) din Constituție și, prin raportare la art. 11 alin. (2), art. 20 alin. (2) și art. 148 din aceasta, încalcă și art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, reglementări care instituie și garantează dreptul persoanei la protecție împotriva torturii, pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante. Totodată, este invocată și contradicția față de art. 26 alin. (1) din Constituție și art. 8 din Convenție, norme prin care se instituie și se garantează dreptul la respectarea vieții private și de familie, precum și față de jurisprudența în materie a Curții Europene a Drepturilor Omului.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că textele de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate în numeroase rânduri, prin raportare la aceleași norme constituționale și convenționale invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. De exemplu, prin deciziile nr. 648/2006, nr. 162/2007, nr. 383/2007, nr. 597/2007 și nr. 978/2007, Curtea a reținut, în mod constant, pentru argumentele acolo expuse, că dispozițiile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România nu contravin textelor constituționale și convenționale referitoare la interzicerea torturii și la protejarea vieții private și de familie.

Întrucât față de cele statuate de Curtea Constituțională prin deciziile menționate nu au intervenit elemente noi care să justifice modificarea jurisprudenței indicate, soluția și considerentele ce stau la baza acesteia își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește aspectele de fapt, ce țin de situația fiecărui solicitant, invocate în aceste cauze, precum și cele de interpretare și aplicare a legii, Curtea Constituțională a stabilit în mod constant, în jurisprudența sa, că acestea constituie un atribut suveran al instanței judecătorești.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 237

din 4 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001 privind gestionarea deșeurilor industriale reciclabile

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001 privind gestionarea deșeurilor industriale reciclabile, excepție ridicată de Societatea Comercială „Legato” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 13.427/215/2007 al Judecătoria Craiova.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, indicând, în acest sens, jurisprudența Curții în materie, de exemplu Decizia nr. 14/2005.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 13.427/215/2007, **Judecătoria Craiova a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001 privind gestionarea deșeurilor industriale reciclabile.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Legato” — S.R.L. din Galați într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 5 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001 contravin principiilor concurenței loiale și libertății comerțului, consacrate de art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Constituție, deoarece „înstituie un monopol al agenților economici specializați și autorizați pentru valorificarea deșeurilor industriale reciclabile”. Aceasta deoarece, în lipsa unei obligații exprese prevăzute în actul normativ criticat relativă la practicarea anumitor prețuri și tarife minimale sau maximale, ei pot practica și impune agenților economici propriile prețuri, fără a lăsa agentului economic deținător de deșeuri o „variantă alternativă”. Totodată, nu este prevăzută nici obligația agenților economici specializați și autorizați pentru valorificarea deșeurilor industriale reciclabile „de a prelua efectiv deșeurile industriale de la cei care le dețin, astfel încât aceștia pot refuza să negocieze cu anumiți furnizori de deșeuri industriale”. În plus, ordonanța de urgență atacată „nu prevede nicio obligație în sarcina agenților economici care dețin deșeuri de a solicita agenților economici care preiau deșeurile industriale prezentarea autorizațiilor cerute, astfel încât existența și valabilitatea acestor autorizații nu pot fi verificate”.

Judecătoria Craiova apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, întrucât, pe de o parte, prin acestea nu se instituie un monopol al agenților economici autorizați pentru valorificarea deșeurilor industriale reciclabile, în condițiile în care accesul agenților economici la procedura de autorizare este liber și neîngrădit, ci stabilesc doar condițiile în care acești agenți pot desfășura activitatea de reciclare. Pe de altă parte, se arată că argumentele autorului excepției nu au natura unor veritabile susțineri de neconstituționalitate, aspectele criticate putând fi reglementate prin contractul dintre părți.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul, în argumentarea punctului său de vedere, susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Textele de lege criticate stabilesc doar condițiile în care agenții economici autorizați și specializați pot desfășura activități de reciclare a deșeurilor industriale, fără a contraveni, prin aceasta, principiului liberei concurențe și al libertății comerțului, ci, dimpotrivă, dându-le expresie. De asemenea, referirile autorului excepției cu privire la inexistența unor obligații ale acestor agenți economici legate de practicarea unor prețuri și tarife minimale sau maximale, precum și publicarea unor liste cu aceste categorii de agenți nu au valoarea unor reale critici de neconstituționalitate, ci reprezintă aspecte ce pot fi reglementate în baza contractului dintre părți.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 5 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001 sunt constituționale. Acestea nu numai că nu încalcă dispozițiile art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Constituție, invocate, ci, dimpotrivă, se conformează pe deplin principiilor libertății comerțului și liberei concurențe și reglementează, totodată, rolul statului în garantarea dreptului fundamental la ocrotirea sănătății, respectiv a celui la un mediu sănătos, rol consacrat prin art. 34 și 35 din Legea fundamentală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001 privind gestionarea deșeurilor industriale reciclabile, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 7 februarie 2002, având următorul conținut:

„Deținătorii de deșeuri industriale reciclabile, persoane juridice, sunt obligați să asigure strângerea, sortarea și depozitarea temporară a acestora, cu respectarea normelor de

protecție a mediului și a sănătății populației, precum și reintroducerea lor în circuitul productiv prin: (...)

c) predarea către agenții economici specializați, autorizați pentru valorificare, a deșeurilor industriale reciclabile, pe baza documentelor de proveniență.”

Autorul excepției consideră că actul normativ criticat contravine prevederilor art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Constituție, referitoare la libertatea comerțului și la principiul liberei concurențe.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 5 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001 privind gestionarea deșeurilor industriale reciclabile au mai format obiect al controlului de constituționalitate, exercitat prin raportare la critici asemănătoare celor formulate în prezenta cauză.

Prin mai multe decizii, de exemplu, Decizia nr. 49 din 27 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 28 februarie 2005, Decizia nr. 519 din 25 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 87 din 26 ianuarie 2005, precum și Decizia nr. 506 din 16 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 din 20 ianuarie 2005, Curtea a respins

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001 privind gestionarea deșeurilor industriale reciclabile, excepție ridicată de Societatea Comercială „Legato” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 13.427/215/2007 al Judecătoriei Craiova.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 277

din 11 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, coroborate cu dispozițiile art. 55 alin. (1), (2), (3) și alin. (5) teza a doua și cu cele ale art. 98 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, coroborate cu dispozițiile art. 55 alin. (1), (2), (3) și alin. (5) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, excepție ridicată de Zheng Xiaofang în Dosarul nr. 1.967/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, însoțit de domnul Ioan Budura, interpret autorizat de limba

chineză. Se constată lipsa părții Oficiul Român pentru Imigrări, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.377D/2007, nr. 1.378D/2007 și nr. 1.420D/2007 având ca obiect **excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, coroborate**, în Dosarul nr. 1.377D/2007, **cu dispozițiile art. 55 alin. (1), (2), (3) și alin. (5) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002**, iar în celelalte două dosare, **cu dispozițiile art. 98 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002**. Excepția a fost ridicată de Jiang Lujun, Ye Jinkui și Chen Lincong în dosarele nr. 8.456/2/2006, nr. 10.002/2/2006 și, respectiv, nr. 9.518/2/2006 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspund personal autorii excepției, prezentându-se și domnul Ioan Budura, interpret autorizat de limba chineză. Se constată lipsa părții Oficiul Român pentru Imigrări, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Autorii excepției și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 1.377D/2007, nr. 1.378D/2007 și nr. 1.420D/2007 la Dosarul nr. 1.235D/2007, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorilor excepției. Aceștia solicită admiterea excepției așa cum au formulat-o în fața instanței de judecată. Zheng Xiaofang și Jiang Lujun precizează că, după venirea în România, au investit sume mari de bani în desfășurarea unor activități comerciale, or, textele de lege criticate nu le protejează investițiile. Ye Jinkui și Chen Lincong arată că întoarcerea lor în China ar avea drept consecință destrămarea familiilor lor, ale căror membri se află în România.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, considerând că nu este nesocotit nici principiul neretroactivității legii și nici dreptul la un proces echitabil, invocate de autori în motivarea scrisă a excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 2.795 din 31 mai 2007, pronunțată de **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal** în Dosarul nr. 1.967/2/2006, și prin încheierile din 27 iunie 2007, pronunțate de **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** în dosarele nr. 8.456/2/2006, nr. 10.002/2/2006 și nr. 9.518/2/2006, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, coroborate cu dispozițiile art. 55 alin. (1), (2), (3) și alin. (5) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, și, respectiv, a prevederilor art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, coroborate cu dispozițiile art. 98 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002**. Excepția a fost ridicată de Zheng Xiaofang, Jiang

Lujun, Ye Jinkui și, respectiv, Chen Lincong în cauze civile având ca obiect anularea unor dispoziții de părăsire a teritoriului României și a unor plângeri formulate împotriva refuzului Oficiului Român pentru Imigrări de a acorda regimul tolerării șederii pe teritoriul României.

În motivările excepției, având un conținut similar, se susține că dispozițiile art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 sunt neconstituționale, întrucât, prin coroborarea, pe de o parte, cu dispozițiile art. 55 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, iar pe de altă parte, cu cele ale art. 98 alin. (3) din aceeași ordonanță, au caracter retroactiv și încalcă dreptul la un proces echitabil. Aceasta, deoarece impun îndeplinirea, la data soluționării cererii de prelungire a dreptului de ședere, a unor condiții mult mai restrictive decât cele care era necesar să fie îndeplinite la data depunerii cererii, respectiv conduc la respingerea, ca tardiv introdusă, a contestației împotriva refuzului acordării tolerării, cu consecința neexaminării fondului.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. Precizează că prevederile art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 „cuprind soluții legislative pentru situații tranzitorii, în cazul în care prin noua reglementare sunt afectate raporturi sau situații juridice născute sub vechea reglementare, dar care nu și-au produs în întregime efectele până la data intrării în vigoare a noii reglementări”. Apreciază că acestea constituie „o măsură menită să asigure stabilitatea raporturilor juridice născute în aplicarea legii vechi, neputându-se susține că ar aduce atingere prevederilor cuprinse în art. 15 alin. (2) din Constituție”. Mai arată că, în opinia sa, prevederile art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 „nu sunt de natură să încalce prevederile constituționale care statuează principiul liberului acces la justiție”.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. II din Legea nr. 56/2007 nu conțin nicio dispoziție cu caracter retroactiv și nici nu încalcă dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil. Arată că textele de lege criticate nu împiedică părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești și de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează, într-o societate democratică, procesul echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepției și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește actul de sesizare a Curții Constituționale în cazul Dosarului nr. 1.235D/2007, deși acesta îl reprezintă o decizie pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în soluționarea recursului declarat împotriva încheierii prin care Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a

respins ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate, sesizarea este considerată legală, întrucât Înalta Curte de Casație și Justiție nu a făcut o judecată pe fondul cauzei, ci s-a pronunțat numai asupra admisibilității cererii de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea excepției de neconstituționalitate, acesta fiind chiar obiectul recursului. În ce privește judecarea fondului, dosarul cauzei va fi transmis, odată cu prezenta decizie, Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 26 martie 2007, coroborate cu dispozițiile art. 55 alin. (1), (2), (3) și alin. (5) teza a doua și art. 98 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 8 martie 2004, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 56/2007 și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 26 iunie 2007. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007: „Toate situațiile aflate în curs de rezolvare la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi soluționate potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost modificate și completate prin prezenta lege.”;

— Art. 55 alin. (1), (2), (3) și alin. (5) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002: „(1) Străinului intrat în România în scopul desfășurării de activități comerciale i se poate prelunge dreptul de ședere temporară, în următoarele condiții:

- a) are avizul Agenției Române pentru Investiții Străine;
- b) deține legal spațiul pentru sediul social;
- c) este acționar sau asociat al societății comerciale, cu atribuții de conducere sau de administrare;
- d) deține mijloace de întreținere în cuantum de cel puțin 700 euro lunar, dacă este acționar, și 500 euro lunar, dacă este asociat.

(2) Prelungirile ulterioare ale dreptului de ședere temporară se pot acorda dacă străinul îndeplinește următoarele condiții:

- a) activitatea societății comerciale se desfășoară în conformitate cu planul de afaceri;
- b) obiectul activității desfășurate este cel inițial ori o continuare sau un rezultat al acestuia;
- c) deține legal spațiul pentru sediul social;
- d) este acționar sau asociat al societății comerciale, cu atribuții de conducere sau de administrare;

e) investiția este concretizată fie în aport de capital sau tehnologie în valoare de 70.000 euro, în cazul acționarului, sau 50.000 euro, în cazul asociatului, fie, alternativ, în crearea a cel puțin 15 locuri de muncă, în cazul acționarului, și 10, în cazul asociatului. În cazul creării de locuri de muncă, acestea trebuie să fie încadrate cu persoane angajate cu normă întreagă de muncă, în condițiile legii;

f) deține mijloace de întreținere în cuantum de cel puțin 700 euro lunar, dacă este acționar, și 500 euro lunar, dacă este asociat, obținute din activitatea desfășurată pe teritoriul României.

(3) Dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute în prezentul articol se face cu următoarele documente:

- a) planul de afaceri avizat de Agenția Română pentru Investiții Străine;
- b) documentele care atestă că activitatea se desfășoară în conformitate cu planul de afaceri;
- c) certificatul constatator, din care să rezulte calitatea solicitantului, denumirea, sediul social și obiectul principal de

activitate al societății comerciale, mențiunile efectuate la comunicarea instanțelor de judecată, durata de funcționare a societății comerciale;

d) înscrierile de mențiuni prevăzute de lege, corespunzătoare modificărilor intervenite cu privire la actul constitutiv al societății comerciale;

e) certificatul cuprinzând principalii indicatori economico-financiar, emis de instituția competentă, care să cuprindă, conform bilanțului anual, date referitoare la active imobilizate total, cifra de afaceri, profitul net sau pierderi;

f) adevărul eliberat de inspectoratul teritorial de muncă, din care să rezulte numărul persoanelor angajate sau contractele de muncă înregistrate la această instituție. [...]

(5) [...], iar în cazul străinilor care fac dovada că au efectuat investiții de minimum 500.000 de euro sau că au creat peste 50 de locuri de muncă cu normă întreagă, dreptul de ședere se prelungește pe perioade de 3 ani.”;

— Art. 98 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002: „Neacordarea tolerării de către Oficiul Român pentru Imigrări poate fi contestată în termen de 5 zile de la comunicare la curtea de apel competentă teritorial. Instanța se pronunță în termen de 30 de zile, hotărârea instanței fiind irevocabilă.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) care statuează principiul neretroactivității legii și în art. 21 alin. (3) care garantează dreptul la un proces echitabil, precum și celor cuprinse în art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă, mai întâi, referitor la art. 55 din ordonanță, că nu este exactă afirmația autorilor excepției, potrivit căreia noile condiții de prelungere a dreptului de ședere pe teritoriul României „sunt mult mai restrictive”.

Printr-o simplă analiză comparativă a conținutului normativ al art. 55 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 în redactarea pe care acesta o avea înainte de modificările și completările aduse prin Legea nr. 56/2007 și cea pe care o are în prezent, ca urmare a acestor modificări și completări, se poate observa cu ușurință că noua reglementare nu schimbă cu nimic cerințele impuse străinului care solicită prelungirea dreptului de ședere pe teritoriul României în scopul desfășurării de activități comerciale. Aparentele diferențe provin exclusiv din reformulări sau detalieri, care însă, în niciun caz, nu „vizează însăși substanța dreptului dedus judecării”, așa cum susțin autorii excepției.

Nici chiar despre dispozițiile art. 55 alin. (5), care a fost nou introdus prin Legea nr. 56/2007, nu se poate reține că ar implica vreo restricție pentru solicitant prin impunerea unei condiții mai aspre. Acest din urmă text prevede doar necesitatea prelungirii succesive a dreptului de ședere temporară cu frecvențe diferite în funcție de valoarea investiției sau de numărul de locuri de muncă create. Astfel, cei care au o investiție cu o valoare mai mare sau au creat mai multe locuri de muncă beneficiază de o perioadă mai lungă de timp după care trebuie să ceară o nouă prelungire a dreptului de ședere. Dar, totodată, și cei ale căror investiții sunt mai mici, dar se încadrează totuși în plafonul impus în art. 55 alin. (2) lit. e) în forma modificată (care este identic cu cel care trebuia atins și potrivit vechii reglementări) pot beneficia de prelungirea dreptului de ședere pentru desfășurarea de activități comerciale, doar că trebuie ca anual să reînnoiască cererea de prelungire, aceasta urmând să fie admisă dacă, desigur, solicitantul îndeplinește condițiile cerute.

Așadar, aplicarea imediată, prin efectul art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007, a noii reglementări cuprinse în art. 55 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 nu contravine

principiului neretroactivității legii consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție.

În continuare, Curtea observă că dispozițiile art. 98 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 oferă străinilor care nu au dreptul de ședere și, din motive obiective, nu părăsesc teritoriul României posibilitatea de a contesta refuzul Oficiului Român pentru Imigrări de a le acorda permisiunea de a rămâne pe teritoriul țării. Acest text de lege prevede o cale de atac inexistentă în reglementarea anterioară.

Dispozițiile art. 98 alin. (3) au fost introduse prin Legea nr. 56/2007 și reprezintă o îmbunătățire a sistemului în vigoare până la modificarea regimului străinilor în România prin legea amintită, o măsură suplimentară de protecție a străinilor împotriva eventualelor abuzuri sau nelegalități ale autorității competente în domeniu.

Astfel, actul prin care Oficiul Român pentru Imigrări refuză acordarea tolerării pe teritoriul României poate fi supus controlului instanței de judecată, contestatorul având posibilitatea de a-și valorifica toate drepturile și de a beneficia de toate garanțiile unui proces echitabil, desfășurat în condiții de contradictorialitate și publicitate și pe parcursul căruia își poate face toate apărărilor pe care le consideră utile, fie personal, fie printr-un avocat.

Așadar, dispozițiile art. 98 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, aplicându-se, așa cum spune art. 11 alin. (2) din Legea nr. 56/2007, de la data intrării în vigoare a

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (2) din Legea nr. 56/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, coroborate cu dispozițiile art. 55 alin. (1), (2), (3) și alin. (5) teza doua și cu cele ale art. 98 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, excepție ridicată de Zheng Xiaofang, Jiang Lujun, Ye Jinkui și Chen Lincong în dosarele nr. 1.967/2/2006, nr. 8.456/2/2006, nr. 10.002/2/2006 și, respectiv, nr. 9.518/2/2006 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 294

din 11 martie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1)
din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale**

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător

Augustin Zegrean — judecător
Ion Tiucă — procuror
Doina Suliman — magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială

„Miorița” — S.A. din Satu Mare în Dosarul nr. 1.813/83/2007 al Tribunalului Satu Mare — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.813/83/2007, **Tribunalul Satu Mare — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Miorița” — S.A. din Satu Mare într-o acțiune comercială având ca obiect dizolvare de societate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege conform cărora „*Capitalul social al societății pe acțiuni și al societății în comandită pe acțiuni nu poate fi mai mic de 90.000 lei*” contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) și art. 135 alin. (2) lit. a). În acest sens, arată că, în condițiile în care societatea s-a constituit pe baza fostei întreprinderi de stat, în temeiul Legii nr. 15/1991, și atâta vreme cât procesul de privatizare a Societății Comerciale „Miorița” — S.A. din Satu Mare nu s-a finalizat, iar majorarea capitalului social este condiționată de avizul AVAS, „nu i se poate impune majorarea capitalului social în condițiile în care acționarul majoritar întârzie finalizarea privatizării și majorarea capitalului social”.

Tribunalul Satu Mare — Secția comercială și contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Miorița” — S.A. din Satu Mare în Dosarul nr. 1.813/83/2007 al Tribunalului Satu Mare — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Deși Curtea Constituțională este sesizată cu neconstituționalitatea art. 10, în realitate, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie doar dispozițiile alin. (1) al art. 10 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții potrivit cărora „*Capitalul social al societății pe acțiuni și al societății în comandită pe acțiuni nu poate fi mai mic de 90.000 lei.*”

În susținerea neconstituționalității acestui text de lege autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2), conform cărora „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile*”, și ale art. 135 alin. (2) lit. a), care stipulează că „*Statul trebuie să asigure: a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție;*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aspectele criticate de autorul excepției nu sunt veritabile chestiuni de constituționalitate. Problema aplicării majorării capitalului social al societății comerciale, a condițiilor în care aceasta poate fi realizată sau a exceptărilor eventuale de la prevederile general aplicabile este o problemă de aplicare a legii, care este atributul exclusiv al instanței judecătorești (de exemplu, Decizia nr. 275 din 26 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 27 iulie 2005).

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 320

din 13 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 146/1997
privind taxele judiciare de timbru

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Leon Nica în Dosarul nr. 1.261/2/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției. Lipsește cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Autorul excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând motivele cuprinse în notele scrise anexate la încheierea de sesizare a Curții. Face referire la hotărârea pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Beian împotriva României*, considerând că aceasta are relevanță în soluționarea excepției de neconstituționalitate. Totodată, invocă și încălcarea dispozițiilor art. 148 și ale art. 154 alin. (2) din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Arată că prevederile Legii nr. 146/1997, în întregul său, dar și pe articole, au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale, excepțiile de neconstituționalitate cu un atare obiect fiind respinse. Cu privire la hotărârea pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Beian împotriva României*, menționează că aceasta nu are relevanță în prezenta cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.261/2/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**. Excepția a fost ridicată de Leon Nica într-o cauză având ca obiect anularea în parte a Hotărârii Biroului permanent al Camerei Deputaților nr. 13 din 27 octombrie 1997 și recunoașterea dreptului legitim de acces în clădirea publică a Camerei Deputaților prin toate intrările, cu obligarea părâtului la daune morale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că instituirea taxelor judiciare de timbru reprezintă o încălcare a prevederilor constituționale invocate. Arată că prevederile legii criticate golesc de conținut normele constituționale care garantează accesul liber la justiție,

taxele judiciare de timbru fiind o piedică în realizarea actului de justiție. Susține că legea criticată este neconstituțională, în integralitatea sa, întrucât consacră un regim privilegiat pentru o parte din cetățeni, asigurând discriminarea unor subiecte de drept aflate într-o situație identică sau similară. În acest sens, arată că partea adversă în dosarul de fond, respectiv Camera Deputaților, nu este obligată să plătească taxa judiciară de timbru. De asemenea, autorul excepției deduce neconstituționalitatea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și din raportarea acesteia la prevederile Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, ale Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și ale Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru este constituțională, având în vedere că Legea fundamentală nu interzice stabilirea taxelor judiciare de timbru, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorității judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. Consideră că accesul liber la justiție nu înseamnă că acesta trebuie să fie gratuit în toate cazurile.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile Legii nr. 146/1997, cu modificările și completările ulterioare, sunt constituționale. Consideră că accesul liber la justiție nu înseamnă că acesta trebuie să fie, în toate cazurile, gratuit și, de asemenea, observă că dispozițiile legale criticate nu instituie discriminări pe considerente arbitrare. Menționează că normele legale criticate nu sunt contrare nici celorlalte prevederi din Constituție invocate de autorul excepției. Totodată, face referire la deciziile nr. 423/2004, nr. 215/2004, nr. 453/2005, nr. 845/2006 și nr. 935/2007, în care Curtea Constituțională a respins excepțiile de neconstituționalitate privind dispozițiile Legii nr. 146/1997.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3), (4) și (5) referitoare la statul român, art. 4 alin. (2) privind unitatea poporului și egalitatea între cetățeni, art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 20 alin. (1) și (2) — Tratatul internațional privind drepturile omului, art. 21 alin. (1), (2) și (3) relative la accesul liber la justiție, art. 52 alin. (1) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 alin. (1) și (2) — Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 54 alin. (1) și (2) — Fidelitatea față de țară, art. 56 alin. (1), (2) și (3) — Contribuții financiare, art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților, art. 61 alin. (1) referitoare la rolul și structura Parlamentului, art. 82 — Validarea mandatului și depunerea jurământului, art. 102 alin. (1) privind rolul și structura Guvernului, art. 115 alin. (4) relative la delegarea legislativă, art. 131 alin. (1) privind rolul Ministerului Public, art. 135 alin. (2) lit. f) referitoare la asigurarea de către stat a condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții, art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private și ale art. 154 alin. (1) referitoare la conflictul temporal de legi.

Totodată, autorul excepției susține că legea criticată încalcă și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile Legii nr. 146/1997, în întregul său, dar și pe articole, au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 935 din 18 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 786 din 20 noiembrie 2007, Curtea a statuat că accesul liber la justiție nu înseamnă că acesta trebuie să fie în toate cazurile gratuit și, în acest sens, s-a reținut că art. 21 din Constituție nu instituie nicio interdicție cu privire la taxele în justiție, fiind legal și echitabil ca justițiabilii, care trag un folos nemijlocit din activitatea desfășurată de instanțele judecătorești, să contribuie la acoperirea cheltuielilor acestora. Pentru aceleași considerente, Curtea a reținut că legea criticată nu încalcă nici prevederile art. 20 alin. (1) și (2) raportate la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Curtea a arătat, de asemenea, că scutirea autorităților publice, inclusiv Camera Deputaților, de taxele judiciare de timbru este justificată, în mod obiectiv și rațional, de faptul că acestea, fiind finanțate de la bugetul de stat, ar fi absurd să fie obligate (formal) să plătească o taxă ce revine aceluiași buget. Curtea a statuat că principiul egalității prevăzut de Constituție pentru cetățeni nu poate ca, prin extensie, să primească semnificația unei egalități între cetățeni și autoritățile publice. Așa cum rezultă din dispozițiile constituționale ale art. 16, cetățenii se bucură de drepturile prevăzute în Constituție și în legi, fiind egali în fața acestora și a autorităților publice, în timp ce autoritățile publice exercită atribuțiile ce le sunt stabilite de lege, potrivit competenței lor, în realizarea funcțiilor pentru care sunt create. Curtea a reținut că, potrivit art. 139 alin. (1) din Constituție, „*Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege*”, fiind așadar la latitudinea legiuitorului să stabilească scutiri de taxe sau impozite, având în vedere situații diferite, fără ca prin aceasta să se aducă atingere principiului egalității în drepturi.

Curtea a observat că plata unor taxe sau impozite nu reprezintă un drept, ci o obligație constituțională a cetățenilor,

ce rezultă din dispozițiile art. 56 alin. (1) din Constituție, în conformitate cu care „*Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice.*”

Totodată, în aceeași decizie, Curtea a constatat că dispozițiile Legii nr. 146/1997 nu aduc atingere statului de drept, democratic și social, demnității omului, drepturilor și libertăților cetățenilor sau altor valori supreme garantate prin Legea fundamentală.

Curtea reține, de asemenea, că Legea nr. 146/1997, atât în întregul său, cât și pe articole, a format obiectul controlului de constituționalitate prin raportare și la art. 1 alin. (3), art. 4 alin. (2), art. 16 alin. (1) și (2) și la art. 20, 21, 53, 56, 57 și 154 din Constituție.

Astfel, prin deciziile nr. 47 din 4 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 28 februarie 2003, nr. 343 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 5 noiembrie 2003, nr. 215 din 6 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 18 iunie 2004, nr. 262 din 17 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 620 din 8 iulie 2004, nr. 423 din 21 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 14 ianuarie 2005, nr. 453 din 20 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 943 din 21 octombrie 2005, nr. 427 din 25 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 5 iulie 2006, nr. 846 din 28 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 18 ianuarie 2007, Curtea a respins excepțiile de neconstituționalitate privind dispozițiile Legii nr. 146/1997.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Totodată, autorul excepției critică Legea nr. 146/1997 și prin raportare la dispozițiile constituționale ale art. 52 alin. (1) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 54 alin. (1) și (2) — Fidelitatea față de țară, art. 61 alin. (1) referitoare la rolul și structura Parlamentului, art. 82 — Validarea mandatului și depunerea jurământului, art. 102 alin. (1) privind rolul și structura Guvernului, art. 115 alin. (4) relative la delegarea legislativă, art. 131 alin. (1) privind rolul Ministerului Public, art. 135 alin. (2) lit. f) referitoare la asigurarea de către stat a condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții și ale art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private. Examinând această susținere, Curtea constată că, în raport cu motivele invocate în sprijinul excepției de neconstituționalitate, textele indicate nu sunt relevante, neavând nicio concludență pentru soluționarea acestora.

Curtea constată, de asemenea, că hotărârea pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Beian împotriva României*, invocată de autor, nu prezintă relevanță pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate.

În fine, Curtea reține că, în ședința publică, autorul excepției a susținut și contrarietatea prevederilor Legii nr. 146/1997 în raport de dispozițiile constituționale ale art. 148 și ale art. 154 alin. (2), însă Curtea nu poate reține aceste critici, având în vedere că nu se regăsesc în notele scrise ale autorului și nici nu au fost menționate în încheierea instanței de fond prin care Curtea a fost sesizată cu soluționarea excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Leon Nica în Dosarul nr. 1.261/2/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 365

din 20 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Liviu Schiopca în dosarele nr. 3.992/202/2006 și nr. 4.008/202/2006 ale Tribunalului Călărași — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc autorul excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 186D/2008 și nr. 187D/2008, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 187D/2008 la Dosarul nr. 186D/2008, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 19 decembrie 2007, pronunțate în dosarele nr. 3.992/202/2006 și nr. 4.008/202/2006, **Tribunalul Călărași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu**

excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.

Excepția a fost ridicată de Liviu Schiopca cu ocazia soluționării unor recursuri civile declarate în cauze având ca obiect anularea unor procese-verbale de contravenție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia consideră că art. 11 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 este contrar prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) și art. 76—77, deoarece, în cauză, instanța de judecată a reținut aplicarea acestui text de lege, deși, „potrivit dispozițiilor art. 15 lit. i) și m) din Legea nr. 146/1997, acțiunea era scutită de taxa de timbru fiindcă se referea la amenzi de orice fel și/sau la sancțiuni contravenționale”.

Instanța de judecată apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10

și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 34/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 28 august 2001, aprobată prin Legea nr. 742/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 17 decembrie 2001, dispoziții care au următorul conținut: „*Cererile pentru exercitarea apelului sau recursului împotriva hotărârilor judecătorești se taxează cu 50% din:*

— *taxa datorată pentru cererea sau acțiunea neevaluabilă în bani, soluționată de prima instanță;*

— *taxa datorată la suma contestată, în cazul cererilor și acțiunilor evaluabile în bani.*”

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Liviu Schiopca în dosarele nr. 3.992/202/2006 și nr. 4.008/202/2006 ale Tribunalului Călărași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 279926